

A jeles borász emlékezete

Egy kisváros attól válhat nagyvárossá, hogy ismeri múltját, ápolja hagyományait – mondta dr. Kaiser Géza kandidátus október 15-én a református temetőben Dicity Dezsőre emlékezve. A két háború közötti magyar borászat jelentős szaktekintélyének sírja mellett a kandidátus beszéde előtt Radics Tibor tárogatójátéka és a borászati szakközépiskola diákjának szavalata hangzott el.

Dr. Kaiser Géza elmondta, hogy 1965 óta nyugszik a temetőben Dicity Dezső, bár szomorú, hogy sokáig jeltelenül maradt az ő földi maradványait rejtő hant. Az 1879-ben Szekszárdon született borász életútját szakmai körökben jól ismerik, 1990-ben az emlékbizottságban is megemlékeztek róla. A szónok kiemelte: Dicity Dezső inkább szőlész volt. Jóval az európai normák megfogalmazódása előtt felismerte, hogy nem az ültetvények számának növelésével, hanem a fajtaválasztással, a szőlőművelés minőségének javításával válhat sikeressé a magyar borászat. Ennek gyakorlati elfogadtatásáért is sokat dolgozott. Korát megelőzve sürgette az értékesítési, pincegazdasági szövetkezetek alakítását. Szakmai elismertségét

mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy a mai Szőlészeti-borászati Kutató Intézet jogelődjének igazgatója, a Nemzeti Múzeum borászati osztályán a szőlőműveléssel, borkezeléssel kapcsolatos vegyi anyag-gyárak tevékenységét felügyelte. Az ő érdeme, hogy a Nemzetközi Boriroda tagja lehetett Magyarország is. Magyarul és franciául közel száz közleményt adott közre.

Az ötvenes években sok politikai zaklatásnak volt kitéve. Akkor már szőlővel rendelkezett Füreden; nagyon szerette ezt a tájat. Bár 1942-es nyugdíjba vonulásakor még rengeteg szakmai tervet dédelgetett: a kitelepítéssel, a nyugdíjmegvonással ezek megvalósulásának esélye megszűnt. Egészsége megromlott, mire végleg Balatonfüredre költözött, elvesztette látását, nyomorgott. Nélkülözések közepette 85. születésnapja előtt hunyt el.

Dr. Kaiser Géza azt is megállapította, hogy Dicity Dezső jelentőségét az utána következő nemzedék sem vette észre; csak évtizedek múltán kerülhetett értékének megfelelő helyére a munkássága.

A sírt Radics Tibor játéka mellett városunk helytörténeti egyesülete, az Aranyhíd Kulturális Szolgáltató Intézet, a Széchenyi szakközépiskola koszorúzta meg.

KILIÁN

Napló. 1999. nov. 4.

Jó borászt méltattak

A szőlő és bor városában, Balatonfüreden hunyt el magányosan, megaláztatva és megcsalotva a magyar szőlészet és borászat egyik legnagyobb alakja, Dicity Dezső, aki százhusz éve, 1879 október 16-án született Szekszárdon.

A kutatónak és gyakorló szakembernek egyaránt kiváló borászra dr. Kaiser Géza kandidátus, a füredi kertészeti szakiskola korábbi igazgatója emlékezett. Szólt arról, hogy Dicity Dezső huszonkét évig vezette a Magyar Királyi Ampelológiai Intézetet, az Országos Borászati Intézet jogelődjét. Közreműködött abban, hogy Magyarország alapító tagja lett a Nemzetközi Szőlészeti és Borászati Hivatalnak. Megalapította az első Magyar Állami Borkósavgyárat. Előkészítette az 1936-os magyar bortörvényt. A francia Becsületrend parancsnoki fokozatával 1938-ban tüntették ki. Balatonfüredi lányt vett feleségül, így birtoka is volt a városban, melyet példásan gondozott és kezdeményezésére szervezték meg a balatoni borok népszerűsítésére a füredi borheteket. Balatonfüreden tengette éltének utolsó két évtizedét a háború után. Nyugdíját elvették és kitelepítették Füredre. A látását is elvesztette, de a szőlőművelést és a pincét utolsó erejéig irányította. Harmincnégy éve pihen a szőlőt kedvelő füredi földben. Sírjára kilenc éve állított emlékkövet a Szőlészeti és Borászati Emlékbizottság. A megemlékezésen munkásságának tisztelői vettek részt.

Dicenty Dezsőre
dr. Kaiser Géza kandidátus emlékezik

Közreműködik
Radics Tibor tárogatón

Szeretettel várjuk 1999. október 15-én, pénteken
11 órakor

a balatonfüredi református temetőbe
(Bajcsy-Zs. út)

Dicenty Dezső

szőlész-borász kutató sírjához

a születésének 120. évfordulója alkalmából
tartandó koszorúzásra

Dicenty Dezső

(Szekszárd, 1879. október 16. - Balatonfüred, 1965. április 25.)

A századforduló és a II. világháború között a magyar szőlészeti és borászati tudományos élet nemzetközileg is elismert személyisége volt. 1920 - 1942-ig vezette a Magyar Királyi Ampelológiai Intézetet, Hazánk az ő közreműködésével lépett be alapító tagként a Nemzetközi Szőlészeti és Borászati Hivatal szervezetébe. Megalapította az első Magyar Állami Borköszvénygyárat, előkészítője volt az 1936-os magyar bortörvénynek. Számos sikeres hazai és külföldi kiállítást rendezett. Érdemei elismeréséül 1938-ban a francia Becsületrend parancsnoki fokozatával tüntették ki. Tevékenyen közreműködött a füredi borhetek szervezésében, a balatoni borok népszerűsítésében. Füredi szőlőbirtokát példásan gondozta. Életének utolsó 20 évét kitelepítve Füreden töltötte, látását elveszítette. Magányosan, 85 éves korában hunyt el. Sírjára a Szőlészeti és Borászati Emlékbizottság 1990-ben emlékkövet állított.

„Sétálj az aricsi és a csopaki szőlőkben, menj fel a Badacsonyra vagy a Szentgyörgyhegyre, a Somlóról nem is szólva, barangolj a kiskőrösi vagy a csengődi kertek között és mindenről kétségtelen tapasztalatot fogsz tudni szerezni. A szőlőtáblák között lágy füves utak, mint a csendes patakok folydogálnak. A pincék bejárata előtt hatalmas díófa, még a legforróbb nyárban is hűs. Olyan helyek, hogy az ember bárhol megállna, leülné, letelepedne s ezt mondaná: itt maradok. S esetleg anélkül, hogy észrevenné, ott émé a halál.”

(Hamvas Béla: A bor filozófiája - részlet)

Meghívó

Balatonfüredi Helytörténeti Egyesület * Aranyhíd Kulturális Szolgáltató Intézet

* Széchényi Ferenc Kertészeti Szakképző Iskola

